

பதிப்புரை

பல ஆயிரக்கணக்கான வாசகர்களின் இதயம் கவர்ந்த எழுத்தாளர் திருமதி ரமணிசந்திரன் என்பது நாடறிந்தது.

அன்றாடகுடும்பநடப்புகளை, பிரச்சனைகளை ஏற்றத் தாழ்வுகளை கதைகளின் நிகழ்வுகளிலே சொல்லுவதிலே வல்லவர் எனப் பலராலும் பாராட்டப்படுபவர்.

படிப்பவர்கள் திரும்பத் திரும்பப் படிக்கும் இவரது நாவல்களிலே உள்ள கவை தொடர்ந்து படிக்கும் வாசகர்களுக்குத்தான் தெரியும்.

இவரது நாவல்களைப் படிப்பதால் அன்றாட வாழ்வில் நிகழும் குடும்பப் பிரச்சனைகளை எளிதாகத் தீர்க்க முடிகிறது என்று வாசகர்கள் எழுதுகிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட சிறந்த நாவல்கள் வரிசையிலே இந்த நாவல் குறிப்பிடத்தக்கது. படித்துப் பயன்பெறுங்கள்.

அருணோதயம் அருணன்

உயிராய் இருக்க வருவாயா?

1

கடைசியிலேயும் பார்த்து முடித்தாகி விட்டது. கூட்டிக் கூறித்து கணக்கு நிர்வாகியின் பார்வைக்குத் தேவைப்பட்ட ஆறிப்புகளைக் கூட எழுதி முடித்தாயிற்று. அவளது பொறுப்பில் உள்ளவை மட்டுமின்றி, அடுத்த மேஜைக்காரி யூகிலாவின் பாக்கிகளையும் கேட்டு வாங்கி, முடித்து வைத்தாயிற்று.

ஆலேரிஸ் பையன் வேறு இரண்டுதரம் வந்து, எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் போய்விட்டான்.

அடியிலைகத்தை மூட வேண்டியது அவன் பொறுப்பாயிற்று! இன்னும் கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்திருந்தால், கூடியபுறையி் பிடித்து வெளியே தள்ளினாலும் தள்ளி- ண்டிருவாய்விட, அதற்கு முன் கிளம்பிவிடுவது மேல்!

பூனை வாய்ப்பும், கைப்பையைப் எடுத்துக் கொண்டு விட்டிருக்க நாயிலிக்கு, வீட்டுக்குச் செல்ல, மிகவும் சீராயிடி சிவியா

வீட்டுக்குள் போய், தனியாக அல்லவா உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியா?

அண்ணன் விக் கம்ஸ்ஸெரிஸ் இருந்தாலாவது, 'கண்ணம்மா, என் கண்களில் படி' வந்து வருவது பேசுவான். அவனது பிள்ளைகள் பிழிபிசு கவாயரிமாமான கதைகள் நிறையச்

அவள் சொல்லுவதையும் கேட்பான். அலுவலகத்தில் ஏதாவது பிரச்சினை என்றால் மட்டும், உடனே 'வேலையை விட்டு விடு, பாப்பா' என்பான். அண்ணன் அவன் இருக்கும்போது அவள் வேலைக்குப் போவது என்றால் அது வெறும் பொழுது போக்குக்காக மட்டும் தானாம். அவளுக்கு வருகிற சம்பளமும், அவளது உல்லாசச் செலவுகளுக்கு மட்டும் என்றுதான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமாம். அதனால் அவள் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டு வேலை பார்க்கத் தேவையில்லையாம். தங்கைக்குச் செய்யவேண்டிய, அத்தனை கடமைகளையும் அவள் அண்ணனே ஒரு குறையும் இல்லாமல் செய்துவிடுவானாம்! அந்த அளவுக்கு, அவன் சம்பாதிக்கத்தான் செய்கிறானாம்!

இப்படியெல்லாம் அண்ணன் படபடப்பான் என்பதால், அலுவலகத்தில் நடக்கும் நல்லதை மட்டுமே தாரிணி, நந்தகுமாரனிடம் சொல்லுவாள். சிரிக்க வைக்கும் கதைகளாகப் பார்த்துத் தேடிப்பிடித்து, அவைகளை மட்டும் சொல்லுவாள்.

மற்றபடி, தங்கைக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளில் முக்கியமான கடமையான திருமணத்திற்கு, பணம் மிக அதிகமாகத் தேவைப்படும். இன்றைய விலைவாசி இருக்கிற நிலையில், அந்தச் செலவைச் சமாளிக்க, இருவர் வருமானமும் சேர்ந்தால்தான் சரிப்படும். அத்தோடு நந்தனுக்கு திருமணம் என்று ஒன்று ஆகும். அதற்கும் எவ்வளவோ செலவாகும். மனைவியாகி வருகிறவளிடம் சொத்து பத்து என்று பெரிதாகக் காட்ட முடியாவிட்டாலும், பாங்கிலாவது, கணிசமான ஒரு தொகையைக் காட்டாவிட்டால் நன்றாயிராது, என்றெல்லாம் அவளிடம் என்னதான் விளக்கிச் சொன்னாலும், அவள் அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவே மாட்டாள்.

எனவே, அந்தப் பேச்செல்லாம் பேசாமலே, அவனுக்காகவும் சேர்த்து, அவள்தன் கணக்கில் சேமித்துக் கொண்டே வந்தாள்.

அதற்காகக் கஞ்சத்தனமாகச் சேர்த்தாள் என்று சொல்ல முடியாது. செல்லும் வழியில், ஒரு கரிதார் செட் கண்ணைப் பறித்தால், உடனே வாங்கி விடுவாள். ஒரேயடியாக இல்லையென்றாலும், அலங்காரப் பொருட்களுக்காகவும், தாரிணி, சற்று தாராளமாகவே செலவழிப்பாள்.

தனக்கு மட்டுமின்றி, வீட்டுக்காக அண்ணனுக்காகவும் வாங்குவாள். வீட்டில் மாட்ட ஒரு அலங்காரப் படம், நந்தனுக்கு, 'ஆஃப்டர் ஷேவ் லோஷன்' 'டீ ஷர்ட்' இப்படி ஏதாவது அவள் மூலம் வீட்டுக்கு வந்து கொண்டே (புறங்கும்).

ஆனால், இவையெல்லாம், சம்பளத்தில், பாதிக்குமேல் போகாமலும் பார்த்துக் கொள்வாள்.

ஆனால், நந்தகுமாரன், அவ்வளவாக வரவு செலவுக் கணக்குப் பார்க்கிறவன் அல்ல. அதிலும், தங்கை என்று வாய்ப்போது, ஒரு கணக்குமே கிடையாது.

நந்தனும் ஒரு பட்டுச் சேலை நன்றாயிருப்பதாகச் சொல்லுவான் என்று, மறுநாள், பாங்கில் பணம் எடுத்துப் போய், ஷாப்பிங் ரூபாய்க்கு, அதை வாங்கி வந்து வீட்டில் அதை, அவள் எங்கே கட்டிக் கொண்டு போவாள்? அந்தச் சேலையால் இப்போது தாரிணிக்கு பணம் பணம் என்று எல்லாம் அவன் யோசிக்கவே இல்லை. நந்தகுமாரனிடம், அவளது மாத வருமானம், கிட்டத்தட்ட என்னவாகும்?

அவள் வருமானம் பெற்றோர் இறந்தபோது, கிடைத்த பணம் நந்தகுமாரனிடம் மற்ற சொத்துக்களை விற்ற பணம்

தினசரி, அலுவலகம் சென்று வரும்போதே இப்படி என் கையில் நந்தன் வெளியூர் செல்லும்போது எப்படியிருக்கும்?

நந்தகுமாரன் வெளியூர் செல்வது தாரிணிக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்ககாது.

படிக்கும் காலம் முழுவதும், ஆளுக்கொரு பள்ளி விடுதியில் கழிந்தது. கோடை விடுமுறையை யாராவது ஒரு மாமா அல்லது சித்தி வீட்டில், இரண்டாம்-தூக்குடிமக்களாகப் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு நெட்டித் தள்ளினார்கள்.

படித்து முடித்து, நந்தனுக்கு வேலை கிடைத்ததுமே, தனி வீடு கொடுத்துக் கொண்டு, வசிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

சமையல் செய்யவென்று, தூரத்து உறவில் ஒரு பெண்மணி கிடைத்தாள். பெண்மணி என்றால், அவள் பெண்மணியேதான். ஆண்டுக்கு ஒரு தரம், இருவார லீவில் மிச்சமுடிவார் செல்வது தவிர, மற்றபடி மட்டம் போடுவது இல்லை. வேலைக்குச் சோம்புவதும் இல்லை. அனாவசிய-தூக்கம் எவ்வளவு இழுத்து வைப்பதும் கிடையாது. ஊர்ப் புகழ் பெற்ற பெண்மணியே தான் செய்யத் தெரியும். ஆனால்,

பெண்மணியை மணவர்களுக்கு அது அமிர்தமாகத் தெரியாது. மணவர்கள் இருப்பதற்காக, அந்த அம்மாள் தங்களை மூலம் வாரங்களும், அண்ணன் தங்கை சமையல் குறிப்பைப் பார்த்து சமையல் செய்வதும், சுவை பிடிக்காவிட்டால் மீண்டும் சமையல் செய்வதும் கழியும்.

பெண்மணி மணவர்களில், பெற்றோர் இருந்திருந்தால், மணவர்களுக்கு சமையல் கற்றுக் கொடுத்திருப்பாள். அப்படிப்பட்ட பெண்மணி மறவினர் வந்து போய் மணவர்கள் மறவினர் மறவும் 'சைனிஸ்,

உயிராய் இருக்க வருவாயா?

எல்லாவற்றையும், குடும்பப் பெரியவர்கள் 'டெப்பாசிட்' செய்திருந்த பணத்திலிருந்து, மாதாமாதம் வட்டியாக வந்த தொகை, முன்பு படிப்புக்கும், இப்போது வீட்டுச் செலவுக்கும் சரியாக இருந்ததால், வீட்டுச் செலவு பிரச்சினையாக ஆகவில்லை.

அப்படியும், சோப்பு, எண்ணெய் என்று சிலதை, அண்ணன் அறியாமல், தாரிணி வாங்கிப் போட்டுத்தான் செலவைச் சரிக்கட்ட வேண்டியிருந்தது. வீட்டுச் செலவுக்காகத் தாரிணி ஏதாவது செலவு செய்தால், நந்தகுமாரன் மிகவும் கோபப்படுவான். வருந்தவும் செய்வான். எனவே, ஒளித்து மறைத்துத்தான், அவள் இதைச் செய்ய நேர்ந்தது.

மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய விஷயம் இது. தாரிணிக்கு வேலை கிடைத்த புதிது!

எதற்கு வம்பு என்று அன்றிலிருந்து, விலை தெரியாதபடி எதையும் நன்றாகயிருப்பதாக தாரிணி, தன் அண்ணனிடம் சொன்னதே இல்லை எனலாம். விலை தெரிந்திருப்பதோடு, அது குறைந்த விலையுள்ளதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதில் மட்டும் கவனமாக இருந்தாள்!

இந்தப் பனிரெண்டு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, இருவரும் தான் ஒருவருக்கொருவர் என்று இரும்பு வீட்டதால், அண்ணன் தங்கைக் கிடையே அன்பும், சந்தர்ப்பங்களாகவே இருந்தது. அலுவலகத்துக்குச் சென்ற வந்தால்கூட, மாலையில் சந்திக்கும்போது, நாட்கணக்கில் பிரிந்திருந்தது போன்ற உணர்வுதான், இருவருக்குமே!

பொதுவாகப் பேச்சு இருவர் பக்கமிருந்தும் எளிதான பொழியும் என்பதால், பொழுதும் இறக்கை கிட்டுக் கொண்டு பறந்துவிடும்.

செட்டிநாடு' என்று நிறைய பயின்றிருக்கலாம். அது, இது என்றெல்லாம், தொடர்ச்சியாக, இருவருக்குமே என்னென்னவோ தோன்றுவதுண்டு.

ஆனால், பொன்னுத்தாயி திரும்பிவந்து, சமையல் பொறுப்பை ஏற்றதும், எல்லாம் மறந்துவிடும். எதற்கு வீண் தொல்லை? பெற்றோர் என்றால் தனிதான் என்றாலும் மற்றபடியான உறவினர் எல்லோரும் கூடாது என்று, பேச்சு, நடவடிக்கை எல்லாவற்றுக்குமே, ஏதாவது, சொல்லக்கூடும். அப்புறம் அதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டிக்கூட வரலாம். இன்றைய சதந்திரம் பறி போய்விடும், என்று எண்ணத் தொடங்கி விடுவார்கள்.

'எனக்காக உயிரையே கொடுக்க கூடிய அண்ணன் இருக்கிறான், வேறு யார் வேண்டும்' என்று தங்கை நினைத்தாள். என்னுயிர்த் தங்கை தவிர, மற்றவர்கள் எல்லாம் எனக்குத் தேவை இல்லை என்று, அண்ணன் எண்ணினான். உற்றாரும் உறவினரும் விடுமுறை நாட்களில் நடந்து கொண்ட விதம், அடியோடு மறக்கக்கூடியதா, என்ன?

அதனால், அவர்களுக்கு, வேறு யாருமே வேண்டாம் என்று, முடிவு கட்டிக் கொள்வார்கள்.

அதற்காகக் காலம் முழுவதும், இப்படியே இருந்து விடுவது என்று முட்டாள் தனமான எண்ணங்கள் இருவருக்குமே கிடையாது. காலாகாலத்தில், தங்கைக்கு திருமணம் செய்து கண் குளிரக் காண வேண்டும் என்று ஆசை, நந்தனுக்கு நிறையவே உண்டு. அந்த வகையில் அவன் 'பாசமலர்' சகோதரன்தான். ஆனால், இரண்டு யிரண்டு வயது நிரம்பியும், அவனைப் பொறுத்தவரையில் அவன் தங்கை, அறியாச் சிறுமிதான். அவனுடன் பெற்றோர் இறந்தபோது, மலங்கமலங்க விழித்துக் கொண்டு நின்ற பத்து வயதுச் சிறுமிதான்!

அக்கம் பக்கம், அறிந்தவர் தெரிந்தவர் தாரிணியின் திருமணம் பற்றி விசாரிக்கும்போது, நந்தகுமாரனுக்குக் கொஞ்சம் 'திக்'கெனும். ஒன்றுமே தெரியாத சின்னப் பிள்ளை! அடுத்தவர் வீட்டுக்கு அனுப்பி இப்போதே கஷ்டப்படுத்துவதா? என்று கவலைப்படுவான். ஆயினும் திருமணம் என்றால், பணம் என்கிற வரை விஷயம் தெரிந்திருந்ததால், அதை, அதிகம் சம்பாதிப்பதில் முனைந்தான்.

அதன் பயனாக, அவனது வெளியூர்ப் பயணங்கள் அதிகரித்தன.

நந்தகுமாரனின் வேலை, ஒருமாதிரி, தனித் தொழில் போன்றதே. ஆனால், அலுவலகத்துக்கும், ஓரளவு ஈடுபட்டது தான்.

பல்வேறு தொழில் நிறுவனங்களின் வளர்ச்சி அல்லது வீழ்ச்சி பற்றிய சரியான, முழு அறிக்கையைப் பார்ப்பதற்குப் பரிந்துரை செய்து அளிப்பதில் அவனது நிறுவனம் மிகவும் பெயர் பெற்றிருந்தது. அதன் ரகசியம் காப்பாற்றும் அப்படியே.

அவ்வளவு, பல நிறுவனங்கள், அறிக்கை தயாரிக்கும் நிறுவனம், போட்டி போட்டுக் கொண்டு இவர்களிடம் கொடுத்தார்கள்.

அந்தப் பொறுப்பை, நிறுவனமும், அங்கே பணி செய்துள்ளவர்களின் தலையிட்டு ஆக்கி ஒப்படைக்கும். வேலையின் முடிவைக் கருபா. பணம் கரும் வருமானத்தில், குறிப்பிட்ட அளவில் போடும். அந்தந்தப் பணியை ஏற்றுச் செய்தவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடும்.

அந்த வகையில் நிறுவனமும், கிடைக்கவே, நந்தன், அந்த அளவில் வரலாம்.

ரமணி சந்திரன்

இப்போது உதவியென்று அழைக்கும்போது அவளால் தட்ட முடியவில்லை.

விவரம் அறிந்த போது, தாரிணியாலும் தட்டிச் சொல்ல முடியவில்லை.

மகளுக்குக் குழந்தைகள் பிறந்து, அவைகளுக்கு ஒருவயதாவது ஆகும் வரை துணையிருக்க வேண்டும் என்பதால், இனி, அவள் வருவது சந்தேகம், வரமாட்டாள் என்று உணர்ந்து, சம்பளத்தோடு, கையில் கொஞ்சம் பணமும் கொடுத்து, தாரிணி அவளை அனுப்பி வைத்தாள்.

இதை, அண்ணனுக்குத் தெரிவிப்பதா, வேண்டாமா, என்று இரண்டு நாட்களாக அவளுக்குக் குழப்பம் தெரிவித்தால், தங்கை தனியாக இருக்கிறாளே, என்று கவலைப்படுவான். சட்டுப்புட்டு என்று முடித்துவிட்டு வர முடியாத நிலையில் வேலை இருந்தால், இருதலைக் கொள்ளி என்றும்புபோலத் திண்டாடிப் போவான். தங்கைக்கு கவலை அதிகமானால் நந்தகுமாரன், வேலையை விட்டுக் கூடத் திரும்பி வந்துவிடக்கூடும்.

அப்படியாவது அண்ணன் வந்து விட்டடுமே என்று உணர்வது அண்ணிவிட்டு அதற்காகத் தன்னையே தாரிணி கடிந்து கொள்ளுபவள்.

இந்த வேலையில், வருமானம் அதிகம் என்பதோடு அந்த வேலை அவளுக்கு, பரிசுத்தமானதும் கூட.

அப்படியாவது, கொங்கல்லாக எடுத்து வைத்து மாளிகை கொடுத்தால், அடிப்படைவிலிருந்து ஒரு தொழிலை நடத்தி வருவதும், அதை நிலை நிறுத்துவதும் இவ்வளவு அழகமான அஷ்டகுப்பிரமிப்பூட்டுவதுதான். அந்த வேலையில்லை பற்றி வியப்பும் மெச்சதலுமாக அந்த வேலையில் சரிவுகளைப் பற்றிய அறிக்கை-யை அப்போது பரிசுத்தம் வந்தது.

உயிராய் இருக்க வருவாயா?

அதன் விளைவாக, அவன், இப்போது அடிக்கடி வெளியூர் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

ஒரு வாரம் பத்து நாள் என்று, அவன் அயலூரில் தங்கும் படியாகவும் ஆயிற்று.

திரும்பி வரும்போது, கை நிறைய பணத்தோடும், அவன் சென்ற இடங்களில் கிடைக்கும் அபூர்வப் பொருட்களோடும், அங்கத்திய பழக்க வழக்கங்கள், பேச்சு முறைகள் பற்றிய விவரங்களோடு வந்து, கலகலக்கும் போதும் இடைப்பட்ட பிரிவு, ஓரளவுக்கு மறந்துவிடும்.

வழக்கமாக ஒரு வாரம், பத்து நாட்களில், திரும்பி வருகிறவன், இந்த முறை, கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதமாகியும், திரும்பி வருகிற மாதிரியே தெரியவில்லை. வாரம் ஒரு ஃபோன் மட்டும் தான்.

‘இது கொஞ்சம் பெரிய வேலை, சற்று சிக்கலானதும் கூட சரிவரச் செய்து முடித்து விட்டால் நிறையவே பணம் கிடைக்கும். அதனால், முழுமுச்சுடன் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறேன். எச்சரிக்கையோடு இரு’ என்று சுருக்கமான பேச்சோடு, வைத்துவிடுவான்.

வீட்டில் தனியாக உட்கார்ந்து சாப்பிடுவது, மனித பார்ப்பது, எல்லாமே, தாரிணிக்குப் போரடித்தது. சிகரம் வைத்தாற் போல, இன்னொரு பிரச்சினையும் ஏற்பட்டது.

பொன்னுத்தாயிக்கு, ஒரே ஒரு மகள். திருமணம் செய்து கொடுத்திருந்தாள், இரண்டு பிள்ளைகள். இரண்டாவது பையனுக்கு எட்டு வயது முடிந்துவிட்ட பிறகு, இப்போது அவள் மீண்டும் கருவுற்றிருக்கிறாளாம். ரொம்பவும் சிரமப்படுகிறாளே என்று பார்த்தால், இரண்டாவது எப்போதுமே, கூடவந்து இருக்கும்படி, மருந்துகளை கூப்பிடுகிறவன்தான். மகள் வீட்டில் இருப்பதா என்பது பொன்னுத்தாயிதான் மறுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

உயிராய் இருக்க வருவாயா?

சரித்திரத்தில், சாம்ராஜ்யங்களின் வளர்ச்சியும் அழிவும் போலத்தான், இந்த தொழில் சாம்ராஜ்யங்களின் வளர்ச்சியும் அழிவும் கூட, என்பான். சரித்திரம் படிப்பது போலவே, இதுவும், அவனுக்குச் சுவாரசியமானது.

அவசரப்பட்டு இதை விட்டுவிட்டால் இதைப்போல மனதிற்குத் திருப்தியளிக்கும் வேலை, இன்னொன்று கிடைக்குமோ, என்னவோ?

இன்னும் நாலு நாளோ? ஐந்து நாளோ? அண்ணன் திரும்பி வந்துவிடப்போகிறான். அதற்குள், அவன் மனதைக் குழப்புவானேன்?

தாரிணி இந்த முடிவு செய்து, இரண்டு நாட்கள் முடிந்து போயின.

பேசாமல், வீவு போட்டுவிட்டு, நந்தன் இருக்குமிடம் சென்றுவிடலாமா என்று யோசனையை அசை போட்டபடி தாரிணி கதவைத் திறந்தபோது, எதிர் ஓப்ளாட் சிறுமி ஓடிவந்து, ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தாள்.

நன்றியுரைத்தபடியே கடிதத்தைப் பார்த்தால் நந்தனின் கையெழுத்து! கடிதம் சற்று கனமாகவும் இருந்தது.

பொதுவாக, நந்தகுமாரன் அதிகமாகக் கடிதங்கள் எழுதுவதில்லை, எஸ்டி.டி கிடைக்காத போதுதான் இரண்டு வரி கிறுக்கிப் போடுவான். இன்ன தேதியில், இன்ன ரயிலில் வருகிறேன் என்றுமட்டும் எழுதுவான். இன்றைய கடிதத்தின் கனம் தாரிணிக்கு ஆச்சரியமான இருந்தது.

விஷயம் என்னவாக இருக்கும்?

எப்படியும்; அவசரமாகப் படிக்க வேண்டி இரண்டுவரிக்கிறுக்கல் அல்ல. நின்று நிதானித்துப் படிக்க வேண்டிய நீளமான கடிதம்!

எனவே, அவசரமாக முகம் கழுவி, உடை மாறி, ஒரு காஃபியை கலந்து எடுத்து கொண்டு, வந்து, அமர்ந்து, கடிதத்தைப் பிரித்தாள்.

“உன்னிடம் நிறையப் பேச ஆசை! ஆனால் இங்கிருந்து நான் பேசும் பேச்சு வேறு எந்தக் காதுகளிலும் விழுந்து ஏதாவது ஆகிவிடக் கூடாது என்பதால், கடிதத்தின்மூலம் உன்னுடன் பேசுகிறேன்” என்று, ஏதோ மர்மக்கதை மன்னன் போல, நந்தன் கடிதத்தைத் தொடங்கியிருந்தாலும், அந்தக் கடிதத்தை மூன்று முறைபடித்து முடித்த பிறகும் அதில் எந்த மர்மத்தையும் தாரிணியால் கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை!

2

வழக்கமாக, வீடு திரும்பி நேரில் பேசும்போது, செய்து முடித்துவிட்டு வந்த வேலை குறித்து நந்தகுமாரன் பொதுவாகப் பேசுவான். தொழில் ரகசியங்கள் பற்றி எதுவும் சொல்லாவிட்டாலும், பொதுவாக அந்தத் துறையில் வளர்ந்த அல்லது சரிந்த விதம் எப்படி என்று தாரிணிக்கும், அவன் கூறுவதுண்டு.

அவசரப் போலவே, இப்போதும், எப்படி மூன்று வரி வரை கூறியு சேர்ந்தார்கள். மலைச் சாரலில் நிலம் கிடைக்காது, பழுவகைகள், வாசனைத் திரவியங்கள் கிடைக்காது, ஆனால் கொஞ்சு வகையைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பிடித்து, விற்று லாபம் கண்டார்கள், இதில் தாரிணிக்கும் அவசரம் எப்படித் துணையாக இருந்தார்கள் என்பதை மனதில் கொண்டு எழுதியிருந்தான்.

அவசரமாகவது இந்தத் தொழிலை விட வேண்டிய வேண்டிய எழுத்துத் தொழிலில் புகுந்து ஒரு

ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகத் திருமணம் செய்ததால், உறவு கலந்தது போலவே சொத்தும், கலந்தது. காஃபித் தோட்டத்தில் கொஞ்சம், ஏலக்காயோடு சேர்ந்தது. பழத்தோட்டங்கள், காஃபிக்கு வந்தன. ஏலம் பழத்தோடு சேர்ந்தது.

இப்படிச் கலந்தது, நட்பையும் உறவையும் வலுப்படுத்தியதோடு, தொழிலும் புதுப்புது வகைகளில் விரிவடையலாயிற்று.

காஃபியில் 'இன்ஸ்டன்ட்' காஃபி தயாரித்தார்கள். பழ வகையில் 'ஜாம்' 'ஜூஸ்'கள் தயாரித்தார்கள். கிராம்பு, வலக்காயோடு, மற்றதும் சேர்த்து மசாலாத்தூள் தயாரித்து வல்லாவற்றையும், இந்தியா முழுவதிலும் விற்று, லாபம் சம்பாதித்தார்கள். சம்பாதிக்கிறார்கள்.

ஆந்திய மார்க்கெட்டோடு நில்லாது, வெளிநாட்டுச் சந்தையையும் பிடிக்கும் ஆவல், இவர்களுக்கு இப்போது வலுபெற்றது.

அந்தவகைத்தான், நந்தனின் இந்த அறிக்கைத் தயாரிப்பு!

இந்தவகை, நந்தகுமாரனின் கடிதம், சுவாரசியமான ஒரு கடிதமாகக் கருமே இருந்தது. ஆதித்த சோழன் தொடங்கி, சோழர்களின் பாரதேந்திர சோழன் வரையிலாக சோழப் பேரரசு வரப்படி வளர்ந்தது என்று படிப்பது போல, சோழர்களின் கலந்த உணர்வு!

இவ்வகை பற்றுவர்கள் அறியக்கூடாத ரகசியம் எதையும், இவ்வகை எழுதிவிடவில்லை. பொதுவாக, சோழர்கள் அறிந்ததைத்தான் எழுதியிருந்தான். சோழர்கள் தயாரிப்பு ரகசியம் பற்றி முச்சக் கூட அறியவில்லை! அறியவில்லை...

இவ்வகை விரிவாக ஒன்றுமில்லை!

உயிராய் இருக்க வருவாயா?

16 கலக்குக் கலக்கிடலாம் என்று, உள்ளூர் எண்ணிக் கொண்டு, தாரிணி, நாலாவது தடவையாகக் கடிதத்தை விடாமல், தொடர்ந்து படித்தாள்.

அண்ணன் எழுதியதைப் படிக்கும் ஆர்வம் ஒருபுறம். கடிதத்தைப் படிக்க, என்னவோ நந்தனிடமே பேசிக் கொண்டிருப்பது போல, ஒரு பிரமை, அதனால் ஒரு மகிழ்ச்சி! அடுத்து, ஏதோ மர்மம் இருப்பது போல- டெலிஃபோனில் பேசி, யார் காதுக்காவது எட்டிவிடக் கூடாது என்று எழுதியிருந்தானே, அந்த மர்மத்தைக் கண்டுபிடித்துவிடும் ஆர்வம்!

ஆனால் முன்னது தான் நடந்ததே தவிர, பின்னது பலிக்கவே இல்லை.

சரி, முன்னதே போதும் என்று, தாரிணி, மீண்டும் படிப்பதைத் தொடர்ந்தாள்.

இந்த மூன்று குடும்பங்களுக்கும், அவரவர் பிள்ளைகளும் பிரிந்து போய்விடக் கூடாது என்ற ஆசை.

எனவே, அடுத்த தலைமுறையை, ஒன்றுக்கொன்று முடிச்சுப்போட்டு விட்டார்கள். இதுவே, அதற்கடுத்த தலை முறையிலும் தொடர, இப்போதிருக்கும் நாலாவது தலைமுறையில் வாழும் பன்னிரண்டு குடும்பங்களும், ஒன்றுக் கொன்று, உறவுதான்.

திருமணம் என்றால், இந்தக் குடும்பங்களுக்குள் தான்!

ஏதோ, அபூர்வமாக, இரண்டு மூன்று திருமணங்கள் வெளியாருடனும் நடந்திருக்கின்றன தான். ஆனால், அவை அவ்வளவாக வெற்றி பெற்றது போல யாரும் கூறவில்லை. போற்றுதலாகவும் பேசக்கானோம்.

அது குடும்ப விஷயம். தொழிலைப் பொறுத்த வரம் ஏகப்பட்ட முன்னேற்றம்.

இந்த முயற்சிகளின் பின்னே, சூத்ரதாரியாக இருந்து நடத்துவது, இன்றைய இளைய தலைமுறை. அந்தத் தலைமுறையினரில் முக்கியமானவன், ஒருவன் தலைவனாக மனுபரதன் வழி நடத்திச் செல்ல, அவன் பின்னே, மற்ற குடும்பத்தினர் நடந்தனர்.

‘மனுபரதன்’ என்கிற பெயர், தாரிணிக்கு விசித்திரமாகப் பட்டது. மனுதர்மத்தை அப்படியே கடைப்பிடித்து ஒழுக்கிற பரதனா? அப்படி ஒருவன் இந்தக் காலத்தில் அதுவும் இன்றைய நிலையில், இந்நாட்டில் இருக்க முடியுமா?

அல்லது, அப்படி இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டுப் பெயர் வைத்த பெற்றோர், தலையில் அடித்துக் கொள்ளும் விதமாக வாழ்கிறவனா?

அப்படி இராது. இந்த ‘மனுபரதன்’ தலைவனாக இருந்து, வழி நடத்துவதாக அல்லவா, நந்தன் எழுதியிருக்கிறான்!

ஆனால் ‘தடியெடுத்தவன் தண்டல்காரன்’ மாதிரியாகவும் இருக்கலாம்!

எப்படி என்று அண்ணனிடம் நேரில் பேசும்போது கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணி கொண்டு, வாசிப்பதைத் தொடர்ந்தான், நந்தனுடைய தங்கை.

அப்புறம், அந்தக் குடும்பத்தாரின் முறையை பின்பலமாகக் கொண்டு, ஜார்ஜெட்டி ஹேயரர் எழுதப்பட்ட கதைகளைப் படிப்பது போல, இருந்த தாரிணிக்கு.

இன்னமுமா, அப்படியெல்லாம் நடந்து கொடுக்கிறார்கள்.

யோசித்தபடியே, மேலே படித்தான்.

எல்லாக் குடும்பங்களும், ஆலமரங்களாகச் செழித்திருக்க, மூன்றாவது தலைமுறையின் ஒரே ஒரு குடும்பம் மட்டும், தாயும் மகளுமாகச் சுருங்கி விட்டிருந்தது.

அந்தப் பெண் மஞ்சரியைத் தங்கை வந்து பார்க்க வேண்டும் என்று, தான் மிகவும் ஆசைப்படுவதாக எழுதிய, நந்தன், தொடர்ந்து, அந்தப் பெண்ணைப் பற்றிய விவரத்தைத் தெரிவித்தான்,

கன்னிப் பருவத்தில் அடியெடுத்து வைத்த சமயத்தில், நந்தனையை இழந்த தளிர்க்கொடி, மஞ்சரி. பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் பசிகூட எடுக்காது என்பார்களே, அது போன்ற பேரழகி. ஆணாதிக்கம் தலை விரித்தாலும், அந்த ‘மெல்ல’ டக் குடும்பத்தில் பிறந்துவிட்ட பாவம், சொந்த விஷயம் வெறுப்புகளை வெளிகாட்டிக் கொள்ளக்கூட, அப்படிப்பட்ட பயம், போகப் போக, மூச்சுவிடக் கூட அஞ்சி, அப்படி நிறுத்திக் கொண்டு விடக் கூடாதே என்பதுதான், அப்படி பெரும் கவலை என்று எழுதி, முடித்திருந்தான். தாரிணியை ய அண்ணன்.

மூலம் பிறர் அறியக் கூடாதது என்று என்ன நினைக்கிறாய்?

புறக்கணம் போடு, கடிதத்தை வெறித்தவளின் கண்களில் அவள் கடைசியாகப் படித்துக் கொண்டிருந்த கடிதத்தை இறுதிப் பகுதி பட்டது.

அப்படி பெயர் மாற்றி, சட்டென, எல்லாம் புரியத் தந்தது.

அப்படி அறிந்து விடக் கூடாது என்று, அண்ணன் பெற்றோர் விஷயம் இதுதான்! அந்தப் பெண் அப்படி பற்றி வேறு யாரும் அறிந்து விடக் கூடாது நினைக்கிறான்.

ஏன்?

மஞ்சரியின் நிலைமையும், ஓரளவு அவளது குணமும் கூட, எல்லோருக்கும் தெரிந்துதான் இருக்கும்!

பிறகென்ன என்று யோசித்தபோதுதான். அவளுக்கு எல்லாம் துலாம்பாரம் ஆயிற்று.

அண்ணன் மறைக்க எண்ணியது மஞ்சரி பற்றிய அவனது கவலையை அவளைப் பற்றிய அவனது ஆர்வத்தை! அதாவது நந்தகுமாரன், மஞ்சரி மீது கொண்டிருக்கும் காதலை!

மஞ்சரியைக் காதலிக்கும் நந்தகுமாரன், அதை, உலகத்திடம் இருந்து, மறைத்து வைக்க விரும்புகிறான்.

தாரிணிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

காதலிக்கும் எல்லோருமே, இப்படித்தான் நடந்து கொள்கிறார்கள்!

படிக்கும்போதாகட்டும், இப்போது பணிபுரியும் இடத்திலாகட்டும், இரு இடங்களிலுமே இந்தக் காதல் நோய் தாக்கியவர்களை, அவள் பார்த்திருக்கிறாள்.

என்னவோ இதுதான் உலகமகா ரகசியம் போல முதுகில் ஒளித்து ஒளித்து வைப்பார்கள்!

ஆனால், பூ மலர்ந்து, மணம் பரப்பும்போது அதை வாசனையை மறைத்து வைக்க முடியுமா?

ஒருதரம் விஷயம் வெளியாகிவிட்டால், அப்படி அதைப்பேசி அறுத்துத் தள்ளி விடுவார்கள்!

'நம்ம அண்ணாத்தை, இப்போது, முதல் பருவம் இருக்கிறார்க்கும்!' என்று கேலியும், குதூகலமுமாக தாரிணி எண்ணமிட்டாள்.

அன்று வரை, பெண்களிடம் சற்றும் ஆர்வமே காட்டாதவன், நந்தகுமாரன். இப்போது இப்படி மயங்கி விட்டிருக்கிறான் என்றால், மஞ்சரியை அப்போதே நேரில் போய் பார்த்துவிட வேண்டும்போலத் தாரிணிக்கு, மிகவும் ஆசையாக இருந்தது.

ஆனால், அண்ணனாகக் கூப்பிட்டுக் காட்டாதபோது இவளாகச் சென்று, மூக்கை நுழைப்பது, அநாகரீகம்.

அத்தோடு ஒரு வேளை நந்தன் மறைக்க எண்ணியது, காதலர் தன்மையினால் அல்லாமல் வேறு ஏதாவது காரணமாக இருந்தால், தாரிணி நேரில் போய், மஞ்சரியைச் சந்திப்பது, ஆபத்தாகவும் ஆகி விடக்கூடும்!

அப்படிக் கெடுதல் ஏதும் நேர்ந்து விட்டால், அப்புறம், அவளையொன்று ஒரு வேதனை நேரக் காரணமாகி விட்டால் என்ற வேதனை, அவளுக்கு உயிருள்ளவரை தீர்ப்பு.

நந்தன் அவளை மன்னித்து, மறந்து விட்டாலும் கூட.

எந்தக் கெடுதலும் நேராதது என்ற நம்பிக்கை வெகுவாக

மறந்தாலும், நூற்றில் ஒரு சதவீதமாக, தன்னால்

மறைவின் காதலுக்கு, இடைஞ்சல் ஏதும் ஏற்பட்டுவிடக்

கூடிய சூழலில் தன் ஆவலைச் சிரமத்துடன் அடக்கிப்

வைக்க சூழல்களைப் பொறுத்திருந்தாள் அவள்...

அப்படி நூற்றில் தான், மஞ்சரியைத் தங்கை சந்திக்க

பெற உள்ளது ஆசையாக எழுதியிருக்கிறானே!

நந்தனின் அபிநவமாக, விரைவில் அவனே, ஏற்பாடு

செய்தால் அவளாகக் கூப்பிட்டு, வருங்கால மனைவியை

பெறும் தகவல் அவளால்

பெறும் தகவல் அவளால்

பெறும் தகவல் அவளால்

பெறும் தகவல் அவளால்

ஒரு நீண்ட லீவு தேவைப்படும் என்று தெரிவித்து தாரிணி அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டுத் தாரிணி பரபரப்பின் அண்ணனின் அழைப்புக்காகக் காத்திருந்தாள்.

ஆனாலும், அந்த அழைப்பு அவளுக்குக் கிடைக்கும்முன், வேலை விஷயமாக அவள் அண்ணனுக்கு, இன்னொரு கடிதம் வந்து சேர்ந்தது.

நந்தகுமாரனின் அடுத்த வேலை வாய்ப்பு! இடம் அந்தமான்! அங்கே அதிகமாக வளரும் படாக் மரத்தில் சோப்பாவிவிருந்து நிற்கும் ஒரு நிறுவனத்தின் மரச்சாமான்களைச் செய்து விற்கும் வேண்டுமாம்; வளர்ச்சி பற்றிய தொழில்நீதியான அறிக்கை வேண்டுமாம்; அதுவும் விரைவில்!

நந்தனுக்கு வரும் கடிதங்களைப் படித்துத் தேவைப்பட்டதை அனுப்பி வைப்பது தாரிணியின் பொறுப்புதான்.

உள்ளூர் மூண்ட எரிச்சலில், வேலைக்கான அலுவல உத்தரவுடன், 'வட இந்தியாவில் பிறந்திருந்தால் ராக் உண்டாகியோடாவது, அண்ணனைப் பார்க்கும் பாகியிடம் பண்டிகையோடாவது, அண்ணனைப் பார்க்கும் பாகியிடம் கிடைத்திருக்கும், இப்போது, அதுவும் இல்லை என்று ஆத்திரத்துடன், அவள் எழுதிய குறிப்பு ஒன்றைச் சொத்து அனுப்பி வைத்தாள்.

இதற்குப் பதில் உடனே வந்தது, "வேண்டுமானால் உங்கள் தங்கையை இங்கே வந்து, தங்கச் சொல்லுபவர்கள் செலவை, நாங்களே தந்து விடுகிறோம் சாப்பாட்டுச் செலவை, நாங்களே தந்து விடுகிறோம் என்று என்னை அழைக்க வந்த மனுபரதன் சொல்லுகிறீர்கள் எனக்கே உன்னிடம் பேசினால் தேவலையோ, என்னை இருக்கிறது. ஆனாலும், எதற்கும் லீவுக்குச் சொப்பாவி

பார்ப்போம்" என்று தாரிணிக்வுள் மிரிப்பில்

அவள்மூலம், அழைக்கவே, விடுபட்டு நந்தன் 'வா' என்று

ஒரு வழியாகத், வந்துசேர்வார், வி

தந்தி வந்தது

எனவே, அன்று

புறப்படும் என்ற

பேசும் மந்திரம்

பெயர்வந்தாகும்

நிலைமையை அங்கே

என்பதற்குள்

தாரிணி

பார்ப்போம்

என்று

அவள்

பேசும்

மந்திரம்

பெயர்வந்தாகும்

நிலைமையை அங்கே

என்பதற்குள்

தாரிணி

பார்ப்போம்

என்று

அவள்

உயிராய் இருக்க வருவாயா?

நந்தகுமாரன் கொடுத்திருந்த நம்பருக்கு டெலிஃபோன் செய்து பார்த்தாள், தாரிணி.

மணியடித்துக் கொண்டே இருந்ததே தவிர, யாரும் எடுத்துப் பேசவில்லை.

இரண்டு காரணங்கள் இருக்கக்கூடும். வேலை நிமித்தமாக வெளியே சென்ற நந்தன் இன்னமும் வீடு வந்து சேராதிருக்கலாம். அல்லது அதிகாலையில் வரும் தங்கையை வரவேற்பதற்காக, அண்ணன், இப்போதே மலையை விட்டு இறங்கியிருக்கலாம்.

இரண்டாவது காரணமாகத்தான் இருக்கும் என்று தாரிணிக்குத் தோன்றியது. அப்படியிருந்தால், அவள் அன்றைய ரயிலில் போக வில்லையானால், நந்தகுமாரன் எப்படி ஏமாந்து போவான், பாவம்!

வெடவெடக்கும் குளிரில், உடம்பு நடுங்க, நந்தன் ஒவ்வொரு ரயில் பெட்டியிலும் அவசர அவசரமாக அவளைத் தேடுவதாகவும், தேடிக் காணாமல், முகம்வாடி நிற்பதாகவும், ஒரு கற்பனை மனதுள் விரிய, தாரிணி, அந்தக் கணத்தில் முடிவு செய்தாள்.

அன்றைய ரயிலிலேயே கிளம்ப வேண்டியதுதான்!

அப்படி அண்ணன் வரவில்லை என்றாலும்தான் என்று அவளாக, ஒரு டாக்சி பிடித்து நந்தன் இருப்பிடம் சென்றுவிட முடியாதா என்ன?

விடிகாலை நேரத்தில், தனியே அப்படிச் செல்வ வேண்டாமென்றால், விடியும் வரை ரயில் நிலையத்தி-
காத்திருந்து விட்டு அப்புறமாகப் போவது!

‘மதுரைக்கு வழி வாயிலே’ என்பார்கள். தேவை, மட்டும்தான், முயன்றால் முடியாதது என்ன இருக்கிறதென்று

ரமணி சந்திரன்

நினைத்தபடி கிளம்பிவிட்ட தாரிணிக்கு முன் பதிவு இல்லாத போதும், வார நடுவில் என்பதால் இலகுவாகவே, படுக்கை வசதிகூடக் கிடைத்தது.

ஆனால், அதிகாலைக் கும்மிருட்டில், கொடைரோடு ரயில் நிலையத்தில் ரயிலிலிருந்து இறங்கித் தன்னந்தனியே நிற்க நேர்ந்தபோது, அவளுக்கு உள்ளூர குளிரடிக்கத்தான்செய்தது.

3

நந்தகுமாரன் ரயில் நிலையத்துக்கு வரவில்லை.

தங்கை, மறுநாள்தான் வரமுடியும் என்று கூறுகிட்டிருப்பான்.

அப்படித் தங்கையின் மனம், அண்ணனைப் பார்க்கும் முயற்சியில் என்னதான் துடித்தபோதும், ஒருவரால் செய்ய முடியாத காரியம் என்று, ஒன்று இருக்கிறதல்லவா? தாரிணி செய்து முடிக்க வேண்டிய யெல்லாம் யோசித்து, அதையெல்லாம் முடித்து அவளால், அன்றிரவே கிளம்ப முடியாது என்று முடிவு செய்திருப்பான்! அதனால் வரவில்லை!

அவள் கணிக்கத் தவறியது, தங்கையின் அன்பின் அளவுமே. அத்தோடுகூடிய, அவளது செயல்-
அண்ணன் அண்ணன் என்று ஜபித்தபடி, களாகத் தயார் நிலையில் துடித்துக் தெரியாதே!

நந்தனுக்குத் தெரியாதே! தங்கையைப் பார்க்க முடியும் என்று நினைத்துக் கொண்டு தவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அவ்வாறு நினைத்துக் கொண்டு, ஆச்சரியமும்,

உயிராய் இருக்க வருவாயா?

மகிழ்ச்சியுமாக குறைந்தது அரையடி உயரத்துக்காவது, துள்ளிக் குதிப்பான்!

ஆனால், அவன் இருப்பிடத்துக்குப் போவதெப்படி? மீண்டும் சூழ்நிலை நினைவு வர, சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

விடியக்கங்குல் என்பார்களே, விடிவதற்கு முன்பான கருக்கிட்டு! ரயில் நிலையத்து வெளிச்சம் தவிர வெளிப்புறம் ஒன்றுமே தெரியவில்லை!

இந்த இருளில், வெளியே எங்கே போவது?

விடியும்வரை, பேசாமல், ரயில் நிலையத்திலேயே இருந்துவிட வேண்டியதுதான், என்று அவள் முடிவு செய்யும்போதே ஒரு மீசைக்காரன் அவளை அணுகி வந்து, "எங்கேம்மா போகணும்? டாக்சி வேணுமா?" என்று கேட்டான்.

வெளியே காட்டிக் கொள்ளாவிட்டாலும், தாரிணியின் இதயம் தொண்டைக்குள் வந்து தடிக்கலாயிற்று.

"இ- இல்லை. வேண்டாம் கூப்பிட ஆள் வருவார்கள் என்று சமாளித்தான். கூடவே, அவளுக்குத் தன்பிடு கோபமும் வந்தது.

படித்தவன், தற்காப்புக் கலையொன்றும் பயின்றவன் எதற்குப் பயப்பட வேண்டும்? யார், அவளை என்ன செய்துவிட முடியும்?

இப்படியெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோது "ஆமாம், ராஜு. அவர்கள் என்னோடு வரப்போகிறார்கள் என்று ஆண்குரல் பின்னின்று ஒலிக்கவும் தாரிணி திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள்.

அடுத்த டாக்சிக்காரன், கிராக்கி பிடிக்கப் போகிறான்.

ரமணி சந்திரன்

போடுகிறானாக்கும் என்று எண்ணியவாறு திரும்பிய தாரிணி; மேலும் திகைத்தாள்.

இவனைப் பார்த்தால் டாக்சி டிரைவர் போலத் தெரியவில்லையே! காக்கிச் சட்டையைக் காணோம்.

மெய்யர்களே, அவளை அழைத்துப் போக வந்தவன்தானா? சந்தேகமாகவும் இருந்தது அவளுக்கு.

நந்தகுமாரனைத் தேடி, அங்குமிங்கும் பார்த்தபோது, ரிமெண்ட் பெஞ்சில் சாய்ந்தபடி, இவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தானே! அவளை அழைத்துச் செல்ல வந்தவன் யன்றால், அப்போதே ஏன் அவளிடம் வந்து போகவில்லை?

அப்போது அவளை அழைத்துச் செல்ல யாரும் யாவிடில்லை என்று தெரிந்தபின், அணுகுகிறான் என்றால்?..

அவனைக் கூர்ந்து பார்க்க முயற்சித்தாள்.

யாரில் நிலையத்தின் விளக்குகளின் ஒளி அனுமதித்த அளவில் பார்க்கும்போது, ஆள் மோசம் போலத் தெரியவில்லைதான். ஒரு நிமிர்வோடு, நன்றாக இருப்பது போலக் கூட தான் தெரிகிறது. ஆனால், எந்தப் புற்றில் இருக்கிறான் இருக்கும் என்று, எப்படிச் சொல்லுவது? தந்தையும், எதிரிகையோடு, இருந்து கொள்வது தானே, தந்தையின் மூலம்.

தந்தையின் ஒரு வார்த்தையில் அந்த 'ராஜு' தந்தையின் மூலம் வித்தபடியே விலகிப் போய்விட தந்தையின் மூலம் திரும்பினாள்.

"இந்தப் பையன் யார்? பாகும்தானா? பரவாயில்லை! இந்தப் பையன் சமாளிக்கவில்லை. அள்ளி வருகிற ரகமில்லை நீ தந்தையின் மூலம் தந்தையின் மூலம், அப்படி அதிகச் செய்து கொடுக்கலாம் பிடிக்காது.

‘மனுபரதன்!’

‘மலைவளம் நிறுவனத்துடைய மானேஜிங் டைரக்டர்.’
இளைய தலைமுறையை வழி நடத்துகிறவன் என்று,
அண்ணன் எழுதியிருந்தது நினைவு வர, தாரிணி
மலைத்தாள்.

ஒரு பெரிய நிறுவனத்தின் எம்.டி., அவனே, அவளை
அழைத்துப் போக நேரில் வந்திருக்கிறானே!
மலைப்பைமீறிக் கொண்டு, அவனது குரலில் தொனித்த
ஏளனம் அவளை உறுத்தியது.

அவளை அழைத்துப் போகத்தான் வந்தான் என்று
என்ன நிச்சயம்?

வேறு ஏதாவது வேலையாக வந்தவன் அவளையும்
அழைத்துப் போக எண்ணியிருக்கலாம். அவனா, சுமக்கப்
போகிறான்? கார்தானே? இன்னொரு செலவு எதற்கு?
காரில், கூட வந்து தொலையட்டும் என்றுகூட
எண்ணியிருக்கலாம் என்று எண்ணும்போதே அவள் முகம்
லேசாகக் கன்றியது.

அதனால்தான் அந்த ஏளனமா?

ஆனால் ‘என்னை அழைத்துப் போ’ என்று அவள்
ஒன்றும் அவனிடம் கெஞ்சவில்லையே!

அத்தோடு, அண்ணனின் உதவி, அவனுக்குத்தான்
தேவை. அவனால் அவர்களுக்கு ஒன்றுமில்லை!

அவன் கொடுக்கும் பணமும், கம்பெனிக்குத்தான்
அங்கிருந்து, நந்தகுமாரனுக்கு வருவது, நந்தனின் சொ
உழைப்புக்காகவும், திறமைக்காகவும் தான்! இவன் ஒன்று
அவர்களுக்குப் பிச்சை போடவில்லை!

தலை தானாகச் சிலும்ப, “இந்தக் கார்வை, நீங்கள்

திருடிக் கொண்டு வரவில்லை என்று, எப்படி நம்புவது?”
என்று எடுப்பாகக் கேட்டாள், தாரிணி.

கூலியாள் அதிர்ந்து நிற்க, “தெரிந்து கொள்வது மிகவும்
சுலபம்”. என்றான். அந்த மனுபரதன்.

“எப்படி?”

“விசாரிப்பது?”

“யாரிடம்?” என்றவளின் பார்வை, அந்தச் சொக்-
கேரனையும் தூர விலகி நின்ற ராஜுவையும், ஒருதரம்
எள்ளமாகப் பார்த்து மீண்டது.

ஆனால், அவன் தன்னை நிரூபிக்க, ஆள் தேடும்
பிரயத்தனை அவளுக்கு வையாமல், ஸ்டேஷன் மாஸ்டர்
அழைப்பக்கம் வந்தவர், “என்ன பரதன் சார், உங்கள் ஆள்
புறநபர்களா?” என்று அவனிடம் விசாரிக்கவும்
காரிணிக்குச் சொத்தென்று ஆகி விட்டது.

ஹாஸ்டேஷன் மாஸ்டர், பொறுப்பான பதவியில்
யுள்ளவர். அவரையும் நம்பமாட்டேன் என்று பிடிவாதம்
பிடிப்பது மிகவும் சிறு பிள்ளைத்தனமாகத் தோன்றும்;
ஆனால் அவர்களுக்கும் கூடத்தான்.

அந்த மனுபரதன் ஏதாவது மட்டம் தட்டிக்
கொடுக்காமல் நிலைமையைச் சமாளிக்க எண்ணி
“சார் எங்கே நிற்கிறது மிஸ்டர் பரதன்?” என்று
கூலிநின்று, பெட்டியைத் தூக்க முனைந்தாள்.

அவ்வாறாக, அவனும், வேறெதுவும் சொல்ல-
வது இல்லாமல் இருக்கட்டும் சொக்கேசன் தூக்கி
“எப்படி இருக்கட்டும் சொக்கேசன் தூக்கி
என்று அவைத்தவன், ஸ்டேஷன் மாஸ்டரிடம்,
“என்ன சார் (ஹோ)” என்று தாரிணியைக்
கூலியை மிஸ்டர் நந்தகுமாரனுடைய தங்கை. பெயர்
தந்த குமாரை அவ்வாறும் பார்த்துப் பழகவேன்று

வந்திருக்கிறாள். நந்து சார்பாக, அழைத்துப் போக நான் வந்தேன்” என்று விவரமாய் விளக்கினான்.

நந்து!

இவ்வளவு நெருக்கமாக அண்ணனோடு பழகுகிறவனா? ‘அழைத்துப் போக வந்த மனுபரதன்’ என்று நந்தன் கூட எழுதியிருந்தானே வேலைசெய்யும் இடத்துக்கெல்லாம் இவனே அழைத்துப் போவான் போல!

இவனைப்போய்.

அவளுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் நிதானம் வேண்டும் என்று நந்தன் சொல்வது சரிதான் போலும்!

யோசியாமல் படபடத்து விடுகிறாள் என்பது, அண்ணனின் மென்மையான குற்றச்சாட்டு. எல்லோரையும் எளிதாக நம்பிவிடுகிறான், நந்தன் என்பது தங்கையின் குறை! அவ்வப்போது வீட்டில் இது பற்றி, வாக்குவாதங்கள் நடக்கும். ஆனாலும் எவ்வளவு நேரம் விவாதம் நடந்தாலும், இருவரில் யார் சத்தமும் உயராதது!

அண்ணனைப் பார்க்கும் ஆவல் மேலோங்கி, “போவோமா” என்றாள், தாரிணி.

“உத்திரவு!” என்று முறுவலோடு, அவன் இலகுவாகச் சொன்ன விதத்தில் அவள் சற்றுக் குழம்பி நிற்க, சாமான்கள் எடுத்துச் செல்லுமாறு, கூலியாளுக்குச் சொல்லிச் செய்தபடியே, ஸ்டேஷன் மாஸ்டரிடமும் தலையாட்டி விடைபெற்றுக் கொண்ட மனுபரதனும் கிளம்பி விட்டார்.

4

என்னவென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாமல் எதுவோ, தாரிணியின் மனத்தைக் குழப்பியது.

குழப்பம், பக்கத்தில் இருப்பவனால்தான் என்கிற மட்டும் அவளுக்கு நிச்சயம். அழைக்க யாரும் வந்திருக்கிறார்களா, என்று அவளாகத் தேடும்வரை, யாரோ போல உட்கார்ந்திருந்தது, அடுத்து அதிகாரமாய்ப் பேசியது, கிட்டத்தட்ட தகராறு என்கிற அளவுக்குப் போன பிறகு, இப்படி இலகுவாக முறுவலோடு பதிலிறுத்தது எல்லாமே, ஒன்றுடன் ஒன்று ஒட்டாமல் துண்டு துண்டாய்த் தனித்தனியே நின்று மனுபரதன், எப்படிப்பட்டவன் என்று புரிந்து கொள்ள முடியாமல், அவளைத் திகைக்க வைத்தன.

எல்லாமே வேஷமாக இருக்குமோ, என்று தோன்றவும், ஹே கணம், தாரிணியின் மனம் கலங்கிப் போயிற்று.

ஹேர கணம்தான் அதற்குள் கலக்கம் மறைந்தும் விட்டது.

எப்படியும் இவன் ‘மனுபரதன்’ என்பது நிச்சயம்; எப்படியும் அதிகாரியின் ஒப்புதல் இருக்கிறது.

அப்படியும், இவன் பெண்களைக் கடத்தி, வில்லத்தனமாக எப்படியும் செய்கிறவனாக இருக்க வழியில்லை.

எப்படியும் சில மணி நேரத்தில் அண்ணனிடம் இருக்கிற விஷயம் குறித்துப் போகிறான்.

அதற்குள், இவன் எப்படிப்பட்டவனாக இருந்தால், அவ்வளவு காலம் வந்தது?

இன்னதான், ஹே அலட்சியத் தோள் குலுக்கலுடன், எப்படியும் பார்ப்பதற்காக, இருள் எப்போது விலகும் என்று, தாரிணி சந்திரன்க்கலானாள்.

எப்படியும் கார்த்திருக்கத் தேவையிராமல் எப்படியும் முயற்சி எடுக்கத் தொடங்கியது. மலை, மலை எப்படியும் வர வாய்ப்பு வாய்ப்பு, எல்லாம், கண்ணுக்குப் பார்ப்பதற்காக.

உயிராய் இருக்க வருவாயா?

எப்போதுமே, இந்த இருள் விலகி, ஒளி பரவுவதைப் பார்க்கத் தாரிணிக்க, மிகவும் பிடிக்கும்.

பரீட்சைக்குப் படிக்கும் நாட்களில், அதிகாலையில் விழித்துப் படிக்கிறவள், ஓர் ஐந்து நிமிஷங்களேனும், படிப்பை நிறுத்திவிட்டு, ஜன்னல் அருகே நின்று, ஒளி பரவுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பாள்.

என்னவோ, அதில் அவளுக்கு, ஒரு தனி சந்தோஷம் ஏற்படுவதுண்டு. நாள் முழுவதும், அந்த மகிழ்ச்சி என்னவோ, அதில் அவளுக்கு, ஒரு தனி சந்தோஷம் ஏற்படுவதுண்டு. நாள் முழுவதும், அந்த மகிழ்ச்சி அவளுடனேயே இருப்பது போலவும் தோன்றும்.

இப்போதும், அதே குதூகலம் தாரிணியுள், குமிழிட்டுப் பெருகலாயிற்று. வினாடி, வானின் கருமை குறைந்து, வினாடிக்கு வினாடி, வானின் கருமை குறைந்து, வெண்மை பெருக, பாசைதின் இரு மருங்கிலும், அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரம், செடி, கொடிகளில் பசிய நிறம் பளிச்சென்று கண்ணில் பட்டுக் கருத்தைக் கவர்ந்தது. இடையிடையே வண்ணக் கோலமிட்ட, பல்வேறு நிறப் பூக்கள்வேறு!

மலையின் அடிவாரத்திலேயே, இப்படி என்றால், உயர்ந்த போகப்போக, எப்படி இருக்கும்? அதிக நாள் அண்ணன், இந்த வேலைக்கு, அதிக நாள் எடுத்திருப்பதன் காரணம், இந்த இயற்கை எழிலாக இருக்கலாம்!

தலையை இங்குமங்கும் திருப்பி, இயற்கையின்னை எழில்கோலங்களை ரசித்துக் கொண்டிருந்தவாறே துடுமென, மனுபரதன் இதை எப்படி ரசிக்கிறான்? அறியும் ஆவல் உண்டாயிற்று.

குறைந்தது. அவள் அளவு? அல்லது அதிகமா? மிக லேசாகத் திரும்பி, காரை ஓட்டி வருவாள்.

ரமணி சந்திரன்

முகத்தை ஓரக்கண்ணால் நோட்டமிட்டவளுக்கு அங்கே தென்பட்டபாவம், வியப்புட்டியது! சன்மமான முறுவல்! நத்தகுமாரன் எழுதியிருந்தது போல, அடிக்கோல் கொண்டு அளவிட்டுப்பழகி வைத்தது போன்று, இரண்டு மில்லிமீட்டர் அளவுக்கே விரிந்திருந்த, மிகவும் சிறிய முறுவல்!

புன்னகையின் அளவைக்கூட விட்டுவிடலாம். வளர்ந்த விரும்பும் நந்தனையும் அவளையும் போல வாய்விட்டுச் சிரித்துப் பழக்கமில்லை. பாவம் என்று பரிதாபப்பட்டு விட்டலாம்!

அவளால் அந்தச் சிறு சிரிப்பிலும் தெளிவாய்த் தெரிந்த அவளால் அந்தத் தாரிணியால் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டால்!

அவளால் அந்தத் தாரிணியால் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டால்!

அவளால் அந்தத் தாரிணியால் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டால்!

அவளால் அந்தத் தாரிணியால் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டால்!

அவளால் அந்தத் தாரிணியால் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டால்!

அவளால் அந்தத் தாரிணியால் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டால்!

அவளால் அந்தத் தாரிணியால் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டால்!

போராடித்தோடு, அவனாக, ஏதும் பேச்சுக் கொடுக்கவும், தயாரில்லை என்பது, சற்று எரிச்சலாகவும் இருந்தது.

ஏன் அப்படி என்று ஆராய்முனைந்த மனதை அடக்கச் சுற்றுப்புற அழகில் மீண்டும் கவனத்தைச் செலுத்தினாள்.

இந்த மனுபரதனைப் போன்று, இந்த மாதிரி மலை சாலகையில் அடிக்கடி சென்று வரும் வாய்ப்பு, அவளுக்கென்கே, கிடைக்கப் போகிறதா? கிடைக்கும்போது அஃ முழுமையாக அனுபவிக்காமல், கண்ட உப்புப் பெற விஷயங்களில் மனதை வீணாக அலைய விடுவானே அருகிருந்து காரை ஓட்டுகிற இந்த மனிதன், ஒரு ரசிகனே இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் அவளுக்கென்னவன் ஒன்றுமே கிடையாது என்று நன்றாக தெரிந்தபோதும், உள்ளூர ஒரு நெருடலோடு, அவளால் மேற்கொண்டு, வெளியே கவனத்தைச் செழுடிந்தது. அதுவும் பிடிவாதமாகத்தான்.

அப்போதும், அழகழகான பூங்கூட்டின் கானும்போது, 'இதோ, மத்தியில் அடர்ச்சி, ஓரங்களில் ஆரஞ்சுமாக இருக்கிறதே, இது என்ன வட்டவட்டமான நீல நிறத்தில், கொத்துக் கொத்துக்கே இதன் பெயர் என்ன?' செக்க

...கூக்கொழுந்து போ